

LBRIS

We know
books

WILBUR SMITH

**ZEUL
DEŞERTULUI**

Aton a clipit din ochii lui mici și afundați adânc în colăcei de grăsime, apoi și-a ridicat privirea de la tabla jocului de bao¹ aflată între noi. Și-a îndreptat-o spre cele două tinere prințese ale casei regale Tamose, care se zbenguiau goale în apa limpede a lagunei.

– Nu mai sunt copile, a remarcat el pe un ton neutru, fără urmă de interes lasciv asupra subiectului.

Ședeam unul în fața celuilalt, sub o barrazza deschisă, acoperită cu frunze pe palmier, lângă una dintre lagunele formate de intrândurile marelui fluviu Nil.

Știam că referirea la cele două fete era o încercare de a-mi distra atenția de la următoarea mea mișcare a pietrelor de bao. Lui Aton nu-i place să piardă, așa că n-are prea mari scrupule în privința modului în care câștigă.

Aton s-a aflat mereu în partea cea mai de sus a listei celor mai vechi și mai dragi prieteni ai mei. La fel ca și mine, este eunuc și a fost cândva sclav. În timpul perioadei de sclavie și mult înainte de a ajunge la pubertate, stăpânul lui i-a remarcat intelectul excepțional

---

¹ Mancala este o familie de jocuri din categoria de tablă de joc, numite uneori jocuri „de însămânțare” sau „socotește și capturează”. Jocurile mancala au în multe țări africane același rol pe care îl are șahul în țările vestice sau jocul de go în Asia de Est. Cele mai cunoscute jocuri mancala, pe lângă kalah și oware, sunt congkak, endodoi, omweso, ūnee tugaluu-lakh, bao, sungka și igisoro. (n.tr.)

și agerimea minții. A dorit să cultive și să exploateze aceste daruri, și să împiedice ca libidoul să-l distragă.

Aton era un bun extrem de prețios, așa că stăpânul său l-a angajat pe cel mai renumit medic din Egipt pentru a efectua castrarea. Stăpânul lui e de mult mort, însă Aton s-a ridicat mult deasupra statutului său de sclav. Acum este șambelanul palatului regal al faraonului din Teba, dar și șeful spionilor, administrând o rețea de informatori și agenți clandestini care operează în toată lumea civilizată. Există o singură organizație care o depășește pe a lui, și anume a mea. În această privință, ca în mai toate, ne aflăm într-o competiție prietenească și puține sunt lucrurile care ne oferă o plăcere și o satisfacție mai mare decât o izbândă împotriva celuilalt.

Mă bucur enorm de tovarășia lui. Mă amuză și adesea mă surprinde cu sfaturile sale bune și cu modul cum vede lucrurile. Câteodată îl las să-mi testeze priceperea la bao. De obicei, este generos cu laudele. Dar, în general, îmi pune la grea încercare geniul.

Acum o studiam amândoi pe Bekatha, prințesa mai tânără cu aproape doi ani decât cealaltă, cu toate că era posibil să nu-ți dai seama de asta deoarece era înaltă pentru vârsta ei, iar sânii deja începeau să-i înmugurească și, în apa rece a lagunei, sfârcurile i se întăriseră sfidătoare. Era mlădioasă, agilă și râdea cu ușurință. Pe de altă parte, era focoasă din fire. Trăsăturile ei aveau un aspect nobil, nasul îi era îngust și drept, maxilarele, puternice și rotunjite, iar buzele, fin arcuite. Părul îi era gros și avea scânteieri arămii în lumina soarelui. Moștenise asta de la tatăl ei. Cu toate că încă nu îi apăruse floarea roșie a feminității, știam că acel moment nu era departe.

O iubeam, dar, ca să spun adevărul, pe sora ei o iubeam o idee mai mult.

Tehuti era cea mai mare și mai frumoasă dintre cele două surori. Ori de câte ori mă uitam la ea, mi se părea că o văd din nou pe mama ei. Regina Lostris fusese marea dragoste a vieții mele. Da, o iubisem așa cum un bărbat iubește o femeie. Pentru că, spre deosebire de prietenul meu Aton, eu am fost jugănit abia după ce ajunseseam bărbat adevărat și cunoscusem bucuria unui trup de femeie. Adevărat este că iubirea mea pentru regina Lostris nu s-a consumat niciodată, fiindcă am fost castrat înainte ca ea să se nască, dar a fost cu atât mai intensă cu cât n-a putut fi niciodată domolită. Avusesem grijă de ea în copilărie și o păstorisem pe drumul lungii și fericitei ei vieți, dându-i sfaturi și îndrumând-o, dăruindu-mă cu totul ei, fără nicio rețineră. Iar la sfârșit, am ținut-o în brațe când a murit.

Înainte de a pleca pe lumea cealaltă, Lostris mi-a șoptit ceva ce nu voi uita niciodată: „Am iubit numai doi bărbați în toată viața mea. Tu, Taita, ai fost unul din ei”.

Acelea au fost cele mai dulci cuvinte pe care le-am auzit rostite vreodată.

Am plănuit și am supravegheat construirea mormântului ei regal și am depus acolo trupul ei cândva frumos, dar apoi ofilit și mi-am dorit să mă pot duce cu ea în lumea de jos. Cu toate astea, știam că nu pot, pentru că trebuia să rămân și să am grijă de copiii ei așa cum avusesem grijă de ea. Adevărat, nu fusese o povară apăsătoare, căci viața mea fusese mai bogată datorită acestei sarcini.

La 16 ani, Tehuti era deja o femeie în toată puterea cuvântului. Pielea îi era lucioasă și fără pată. Brațele și

picioarele îi erau subțiri și elegante ca ale unei dansatoare sau precum cele două părți ale marelui arc de luptă pe care îl cioplisem pentru tatăl ei și pe care îl puseseam pe capacul sarcofagului său înainte de a-i sigila mormântul.

Soldurile lui Tehuti erau pline, dar talia îi era îngustă ca gâtul unui urcior de vin. Sâni îi erau rotunzi și fermi. Bucele aurii și dese care îi acopereau capul erau magnifice. Ochii îi erau la fel de verzi ca ai mamei ei. Era incomparabil mai frumoasă decât pot descrie cuvintele, iar zâmbetul ei îmi frângea inima ori de câte ori îmi era adresat. Avea o fire blândă, se înfuria greu, dar era netemătoare și cu o voință puternică.

O iubesc aproape la fel de mult cum încă o mai iubesc pe mama ei.

– Ai făcut o treabă bună cu ele, Taita, m-a lăudat Aton fără rezerve. Ele sunt comorile care s-ar putea să salveze Egiptul nostru de barbari.

În această privință, ca și în multe altele, eu și Aton eram întru totul de acord. Acesta era motivul adevărat pentru care am venit amândoi în acest loc îndepărtat și izolat, deși toată lumea din palat, inclusiv faraonul, era convinsă că ne întâlniserăm aici pentru a continua disputa nesfârșită asupra tablei de bao.

N-am răspuns imediat la remarcă lui, ci mi-am coborât ochii spre tablă. Aton făcuse o mutare în vreme ce eu încă le priveam pe fete. Era cel mai talentat jucător din Egipt al acestui joc sublim – cu alte cuvinte, din „lumea civilizată“. Cu excepția mea, desigur. De obicei, câștig trei din patru partide jucate cu el.

Acum, dintr-o privire, am văzut că jocul acesta avea să fie unul dintre cele trei ale mele. Poziționarea pietrelor

părea neechilibrată. Era una dintre puținele scăpări ale jocului său și apărea adesea atunci când, convins că victoria era deja a lui, lăsa baltă precauția și ignora regula celor șapte pietre. Atunci, avea tendința de a-și concentra atacul asupra castelului său sudic, ceea ce îmi permitea să obțin controlul fie asupra castelului său estic, fie asupra celui vestic. De data aceasta, a fost cel estic. Nu aveam nevoie de o a doua invitație. Am lovit ca o cobră.

El s-a legănat spre spate pe taburetul lui, în timp ce-mi evalua mișcarea-surpriză, iar când, în cele din urmă, a realizat genialitatea ei pură, chipul i s-a întunecat de furie și a rostit cu o voce gătuită:

– Cred că te urăsc, Taita. Și, dacă nu te urăsc, cu siguranță ar trebui.

– Am avut noroc, bătrâne prieten, am spus eu încercând să-mi ascund bucuria. Oricum, e doar un joc.

A pufnit indignat.

– Dintre toate lucrurile năroade pe care te-am auzit rostindu-le, Taita, ăsta-i cel mai tâmpit. Nu e doar un joc. Este un veritabil motiv pentru a trăi.

Era cu adevărat furios.

M-am aplecat sub masă ca să iau urciorul din aramă în care se afla vin și i-am umplut din nou cana. Era un vin superb, cel mai bun din Egipt, pe care îl luasem direct din pivnițele de sub palatul faraonului. Aton a pufnit din nou, încercând să-și mențină furia și ofensa, dar, acționând parcă din proprie inițiativă, degetele lui durdulii s-au strâns în jurul toartei și au ridicat-o spre buze. A înghițit de două ori, iar ochii i s-au închis de plăcere. După ce a coborât cana de la gură, a suspinat.

– Poate că ai dreptate, Taita. Mai sunt și alte motive bune pentru a trăi. A început să strângă pietrele de

bao în punguțele lor legate cu șnururi. Deci, ce vești ai mai primit din nord? Uimește-mă iarăși cu priceperea spionajului tău.

Ajunsesem, în cele din urmă, la adevăratul motiv al acestei întâlniri. Nordul a reprezentat întotdeauna primejdia.

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, puternicul Egipt a fost sfârtecat de trădare și rebeliune. Pretendentul Roșu, falsul faraon – intenționat nu-i spun numele; mai degrabă, blestemat fie el în vecii vecilor –, acest trădător s-a răsculat și a luat în stăpânire tot teritoriul de la nord de Asyut. Egiptul nostru a fost târât într-un secol de război civil.

Apoi, la rândul lui, moștenitorul Pretendentului Roșu a fost copleșit de un trib sălbatic și războinic venit din stepele nordice de dincolo de Sinai. Acești barbari au măturat Egiptul, cucerindu-l pe de-a-ntregul cu ajutorul unei arme despre care nici nu știusem că există: calul și carul de luptă. După ce îl înfrânseseră pe Pretendentul Roșu și capturaseră partea de nord a Egiptului de la Marea de Mijloc¹ la Asyut, acești hicsosi² se năpustiseră asupra noastră, în sud.

Noi, adevărații egipteni, nu am avut nicio modalitate de a ne apăra împotriva lor. Am fost alungați de pe pământurile noastre și siliți să ne retragem spre sud,

¹ Marea Mediterană (n.tr.)

² Hicsos – popoare asiatice care au invadat Egiptul în timpul celei de-a II-a dinastii (1991–1802 î.H.). În fapt, aceștia au condus Egiptul timp de peste un secol, perioadă în care au mutat capitala în delta Nilului, la Avaris. Termenul „hicsos” se traduce prin „stăpânitor străin” în limba greacă veche, iar reprezentanții acestei dinastii au fost atât de urâți de mulțime, încât, în momentul în care au fost înlăturați, orice monument care amintea de ei a fost distrus. Acesta este și motivul pentru care se știu foarte puține lucruri despre respectiva perioadă istorică, (n.tr.)

dincolo de cataractele Nilului de la Elefantina și în sălbăticia de la capătul lumii. Acolo am tânjit de dor în vreme ce doamna mea, regina Lostris, a refăcut armata.

Contribuția mea la această regenerare nu a fost întru totul nesemnificativă. Sunt din fire un om lăudăros, dar, în această privință, pot declara fără teama de a fi contrazis că, fără îndrumarea și sfaturile mele, doamna mea și fiul ei, Memnon, prințul coroanei, care acum este faraonul Tamose, nu și-ar fi atins niciodată țelul.

Printre numeroasele servicii pe care i le-am făcut reginei s-a numărat și construirea primelor care de luptă cu roți spițate, care sunt mai ușoare și mai rapide decât ale hicsosilor, cu roți confecționate în întregime din lemn solid. Apoi am găsit caii care să le tragă. Când am fost pregătiți, faraonul Tamose, care ajunsese la vârsta bărbăției, a condus noua noastră armată prin cataracte, spre nord, în Egipt.

Liderul hicsosilor se autointitulase regele Salitis, dar nu era de fapt rege. În cel mai bun caz, era jefuitorul unui titlu de noblețe și un nelegiuit. Cu toate astea, armata pe care o comanda era aproape de două ori mai mare decât a noastră, a egiptenilor, bine echipată și feroce.

Dar i-am luat prin surprindere și, la Teba, am purtat o bătălie crâncenă cu ei. Le-am zdrobit carele și le-am măcelărit oamenii. I-am făcut s-o ia la fugă înapoi către nord. În urma lor, pe câmpul de luptă au rămas zece mii de cadavre și două mii de care de luptă distruse.

Totuși, au pricinuit mari pierderi bravelor noastre trupe, așa că n-am reușit să-i urmărim și să-i distrugem complet. De atunci, hicsosii stau la pândă în delta Nilului.

Regele Salitis, bătrânul prădător, e mort acum. Nu a murit pe câmpul de luptă de sabia unui egiptean viteaz, așa cum ar fi fost drept și potrivit. A murit de bătrânețe în patul lui, înconjurat de o hoardă de soții hidoase și de progeniturile lor îngrozitoare. Una dintre ele era Beon, fiul lui cel mare. Acesta își spune acum regele Beon, faraon al Regatelor de Sus și de Jos ale Egiptului. Adevărul este că nu-i altceva decât un jefuitor ucigaș, mai rău chiar decât diabolicul lui tată. Iscoadele mele îmi raportează cu regularitate că Beon reface armata hicsoșilor, atât de grav afectată în bătălia de la Teba.

Aceste rapoarte sunt îngrijorătoare deoarece întâmpinăm mari dificultăți în procurarea materiei prime pentru producerea bunurilor care să le înlocuiască pe cele pierdute în aceeași bătălie. Regatul nostru sudic nu are legături cu Marea de Mijloc și, prin urmare, nici legături comerciale cu alte națiuni civilizate și orașe-stat bogate în piele, lemn, aramă, antimoniu, cositor și alte resurse necesare pentru un război și care nouă ne lipsesc. De asemenea, ne lipsesc și oamenii. Avem nevoie de aliați.

Pe de altă parte, dușmanii noștri, hicsoșii, au porturi importante în deltă, unde Nilul se varsă în Marea de Mijloc. Comerțul se desfășoară neîntrerupt acolo. Tot datorită iscoadelor mele știu și că hicsoșii caută să încheie alianțe cu alte națiuni războinice.

Eu și Aton ne întâlneam în acest loc izolat pentru a sta de vorbă și a cântări aceste probleme. Supraviețuirea Egiptului nostru era pe muchie de cuțit. Cu multe ocazii, eu și Aton am discutat toate astea pe larg, dar acum eram gata să luăm deciziile finale pe care să i le prezentăm faraonului.

Prințesele regale aveau alte planuri. Îl văzuseră pe Aton strângând pietrele de bao și luaseră asta drept semnal că îmi puteau solicita întreaga atenție. Le sunt devotat amândurora, dar sunt foarte dificile. S-au năpustit afară din lagună, improșcând apă în toate părțile și s-au repezit spre mine, fiecare încercând s-o întreacă pe cealaltă. Bekatha este cea mică, însă este foarte rapidă și hotărâtă. E dispusă să facă aproape orice pentru a obține ce-și dorește. A întrecut-o pe Tehuti și s-a lăsat să cadă în poala mea, rece și udă de apa lagunei.

– Te iubesc, Tata, a țipat ea aruncându-și brațele în jurul gâtului meu și lipindu-și claiă roșcată și udă de obrazul meu. Spune-ne o poveste, Tata!

Înfrântă în cursa spre mine, Tehuti a trebuit să accepte poziția mai puțin convenabilă de la picioarele mele. Și-a lăsat pe pământ trupul gol de pe care picura apă, mi-a cuprins picioarele cu brațele și le-a strâns la piept, apoi și-a sprijinit bărbia pe genunchii mei și și-a ridicat privirea spre chipul meu.

– Da, te rog, Tata. Povestește-ne despre mama noastră și despre cât de deșteaptă și frumoasă era.

– Întâi, trebuie să vorbesc cu unchiul Aton, am protestat eu.

– Of! Bine. Dar nu prea mult, a intervenit Bekatha. E atât de plictisitor.

– Nu, nu prea mult, am promis eu.

M-am uitat din nou la Aton și am trecut la hicsosiană. Amândoi vorbim fluent limba dușmanului nostru de moarte.

Îmi fac o îndatorire din a-mi cunoaște dușmanul. Am talent la cuvinte și limbi. Am avut mulți ani de la întorcerea la Teba în care să învăț. Aton nu se alăturase

exodului în Nubia. Nu avea o fire aventuroasă. Rămăsese în Egipt și suferise sub domnia hicsoșilor. Cu toate acestea, învățase tot ce fusese de învățat de la ei, inclusiv limba. Niciuna din prințese nu înțelegea un cuvânt.

- Of, te urăsc când vorbești păsăreasca asta îngrozitoare, s-a bosumflat Bekatha, iar Tehuti a fost de acord cu ea.

- Dacă ne iubești, vorbește egipteana, Taita.

Am îmbrățișat-o pe Bekatha și am mângâiat capul încântător al lui Tehuti. Cu toate acestea, am continuat să-i vorbesc lui Aton pe limba atât de urâtă fetelor.

- Ignoră flecăreala copilelor. Continuă, bătrâne prieten. Aton și-a ascuns zâmbetul și a spus:

- Deci, suntem de acord, Taita. Avem nevoie de aliați și trebuie să facem negoț cu ei. În același timp, trebuie să-i împiedicăm pe hicsoși să facă la fel.

Am fost tentat să-i dau o replică sarcastică, dar deja îl enervasem suficient la bao. Așa că am încuviințat cu seriozitate.

- Ca de obicei, ai pus punctul pe i, exprimând problema succint. Aliați și negoț. Foarte bine, Aton, noi cu ce putem face negoț?

- Avem aur din minele nubiene pe care le-am descoperit când am fost în exil dincolo de cataracte.

Aton nu părăsise niciodată Egiptul, dar, dacă îl auzeai vorbind, ai fi crezut că era unul dintre cei care conduseseră exodul. Am zâmbit în sinea mea, însă pe chip mi-am păstrat o expresie serioasă în timp ce el a continuat:

- Cu toate că metalul galben nu este la fel de valoros precum argintul, oamenii totuși îl doresc. Cu mormanele

pe care faraonul le-a adunat în vistieria sa, putem ușor să ne cumpărăm prieteni și aliați.

Am dat din cap, deși știam că tezaurul faraonului era mult supraestimat de Aton și de mulți alții asemenea lui, care nu sunt atât de apropiați de tron cum sunt eu. Am continuat pentru a dezvolta subiectul:

- Cu toate acestea, nu uita roadele fertilului pământ negru pe care Tatăl Nil îl revarsă pe malurile sale la fiecare inundație anuală. Oamenii trebuie să mănânce, Aton. Orașele-stat cretane, sumeriene și elene au foarte puține terenuri arabile. Le e greu să facă rost de cereale cu care să-și hrănească oamenii. Noi avem din abundență.

- Așa-i, Taita. Avem grâne și avem și cai pe care să-i dăm la schimb - avem cei mai buni cai de luptă din lume. Și mai avem și alte lucruri, chiar mai rare și mai prețioase.

Plin de tact, Aton a făcut o pauză și s-a uitat la încântătoarea copilă cuibărită în brațele mele, apoi la cea care stătea cu capul sprijinit pe genunchiul meu.

Nu mai era nevoie să fie rostit nimic altceva pe această temă. Cretanii și sumerienii de pe pământul dintre fluviile Tigru și Eufrat erau vecinii noștri cei mai apropiați și cei mai puternici. Erau în general oacheși și cu părul întunecat. Conducătorilor lor le plăceau femeile cu păr blond și pielea albă ale triburilor egeene și ale casei regale egiptene. Totuși, palidele și insipidele femei elene nu se puteau compara cu minunatele bijuterii ale Nilului.

Părinții celor două prințese ale mele erau Tanus, cu bucle roșii ca focul, și regina Lostris, cu părul blond strălucitor. Ei au avut copii de rasă pură, iar vestea despre frumusețea celor două fete se răspândea în întreaga lume.